

Arrest

nr. 269 631 van 11 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
de Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat G. JORDENS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 18 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 9 april 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 oktober 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en op 20 april 1984 in San Salvador (San Salvador) geboren te zijn. Uw laatste vaste woonplaats was Jardines De La Sabana 3, Ciudad Merliot (La Libertad). U werkte als assistent van een projectbeheerder van het bedrijf Urbanica uit San Salvador.

Op 30 januari 2020 werd u 's avonds benaderd door El Secco, een lid van bende MS13, aan de ingang van uw steeg. Hij bedreigde u met een pistool en zei dat hij alles wist over u. Hij legde u een renta op van 200 dollar per maand die u, vanaf de dag nadien, telkens op het einde van de maand zou moeten betalen. Hij waarschuwde u om niet naar de politie te gaan, anders zou hij u vermoorden. Hij zei nog dat MS13 daar de controle heeft, toonde zijn tattoos en vertrok.

Na het incident vertrok u meteen naar het huis van uw tante Blanca in Residencial Santa Teresa, Ciudad Merliot. Daar bleef u tot uw vertrek. Op 31 januari 2020 nam u via de telefoon ontslag bij Urbanica.

Op 11 februari 2020 vertrok u uit El Salvador, een dag later kwam u in België aan. Hier diende u op 18 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u verschillende documenten neer: uw paspoort; identiteitskaart (DUI); vliegtickets en betaalbewijs op uw naam; een verhuurcontract; een attest van uw werkgever; uw ontslagbrief; een kopie van SMS-berichten waarin bedreigingen geuit worden; een online bron van de verdwijning van Y.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaart voor uw leven te vrezen omdat u de afpersing die El Secco, een bendelid van MS13, u heeft opgelegd niet hebt betaald (CGVS, p. 10-11, punt 100-104).

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of

een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw vervolging door het bendelid El Secco en zijn bende MS13 niet geloofwaardig.

Ten eerste wordt getwijfeld aan uw verklaringen dat u in een gebied woonde dat door een bende werd gecontroleerd. Zo kent u naast El Secco, het bendelid dat u bedreigde en afperste, geen enkele andere naam of bijnaam van een bendelid van MS, de bende die volgens uw eigen verklaringen nochtans al drie jaar lang aanwezig was in uw leefgebied (CGVS, p. 7 en 8). Hoewel u verklaart dat de bendeleden op elke straathoek en in elke steeg aanwezig zijn, weet u niet wie ze zijn, hoe oud ze zijn en waar ze wonen (CGVS, p. 7 en 8). Gevraagd hoe u weet tot waar het territorium van MS in uw buurt reikt, stelt u dat u dit weet van uw burens of mensen die door de bende werden afgeperst (CGVS, p. 7). Nochtans blijkt u amper twee mensen uit uw buurt te kennen die werden afgeperst: I.D.C.(...), een vriendin met een schoonheidssalon die tot op heden renta betaalt en Y.(...), een buurvrouw met een fastfoodzaakje waarvan u zich de familienaam niet herinnert en die na uw aankomst in België, rond maart 2021, zou zijn ontvoerd (CGVS, p. 7 en 13). U kent niemand die net als u geen eigen zaak had en toch werd afgeperst (CGVS, p. 13). Bovendien zijn uw verklaringen over de impact van deze bende op uw dagelijks leven niet doorleefd. Hiernaar gevraagd, komt u immers niet verder dan te stellen dat u bang was om het slachtoffer te worden van vrouwenmoord (CGVS, p. 8). Aangezien u verklaart dat uw wijk door bende MS13 werd gecontroleerd en dat u door deze bende wordt vervolgd, mag er redelijkerwijze worden verondersteld dat uw kennis over deze bende uitgebreider is en dat uw verklaringen over het leven onder deze bende meer doorleefd zijn. Uw gebrek aan kennis en doorleefdheid doen ernstig twifelen aan uw verklaringen dat u leefde in een gebied dat door een bende werd gecontroleerd.

Bovendien zijn uw verklaringen met betrekking tot uw afpersing door El Secco niet geloofwaardig en op belangrijke punten tegenstrijdig. Zo zijn uw verklaringen over de reden waarom u, hoewel u geen eigen zaak had, op 30 januari 2020 toch opeens door dit bendelid, dat u al zes jaar lang kent, werd gevisieerd voor het betalen van renta, niet aannemelijk (CGVS, p. 11). U stelt immers dat hij u had gekozen omdat u van werk was veranderd en als gevolg daarvan een andere, recentere auto had kunnen kopen (CGVS, p. 12). U verklaart echter dat u die auto in 2018 al in uw bezit had, waardoor het vreemd is dat El Secco u pas in januari 2020 zou hebben benaderd voor het betalen van renta, zeker aangezien u verklaart dat hij u al langer observeerde en hij u af en toe in de buurt van uw auto zag (CGVS, p. 12 en 13). Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen of over het tijdstip waarop u van job veranderde en deze auto aankocht. Zo stelt u enerzijds dat u de auto had gekocht met het salaris dat u kreeg van uw nieuwe baan, maar verklaart u anderzijds dat u de nieuwe wagen aanschafte tussen maart en april 2018 hoewel u pas in augustus van dat jaar met uw nieuwe job startte (ibid.). Het gegeven dat u ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de reden waarom u werd afgeperst, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met uw afpersing.

De geloofwaardigheid van uw problemen met El Secco wordt verder ondergraven door de tegenstrijdige verklaringen die u aflegt over wat u deed nadat u door deze man op 30 januari 2020 werd bedreigd. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS meldt u dat uw verklaringen hierover zoals die door de DVZ werden genoteerd, verkeerd werden genoteerd (CGVS, p. 3). Volgens uw verklaringen zoals die door de DVZ werden opgetekend, ging u na het incident wel degelijk naar huis (DVZ, Vragenlijst CGVS, punt 3.5) maar u stelt voor het CGVS meermaals dat u meteen na uw aanvaring met El Secco in uw auto bent gestapt en naar uw tante B. in Santa Teresa bent vertrokken (CGVS, p. 3, 5, 10 en 11). U stelt dat u uit angst niet meer naar huis bent teruggekeerd (CGVS, p. 5). Erop gewezen dat het toch om een aanzienlijk inhoudelijk verschil gaat, wordt u gevraagd waarom u denkt dat dit verkeerd vertaald werd. U antwoordt het niet te weten en oppert dat de tolk u op dat moment misschien niet goed heeft begrepen (CGVS, p. 3). U bevestigt nochtans wel dat u de tolk goed verstond en uw verklaringen op het einde aan u werden voorgelezen (ibid.). Dat het hier om een fout van de tolk gaat is aldus niet overtuigend. Zeker gezien u er bij de DVZ nog aan toevoegt dat u naar huis ging én er met uw ouders over gesproken hebt. "[...] Ik ben dan naar huis gegaan. Ik heb daar met mijn ouders over gesproken.

Mijn vader gaf mij de raad om onder te duiken en het land te verlaten. Ik ben dan bijna 2 weken ondergedoken bij een zus van mijn vader ... (DVZ, Vragenlijst CGVS, punt 3. 5).” Deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op DVZ enerzijds en uw verklaringen op het CGVS anderzijds ondermijnt bijgevolg verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met El Secco.

Voorts dient te worden opgemerkt dat het bijzonder vreemd en ongeloofwaardig is dat u na uw aanvaring met het bendelid El Secco onderduikt bij uw tante, zonder te weten welke bende in haar wijk aanwezig is. Hiernaar gevraagd zegt u te veronderstellen dat het om de vijandige bende 18 gaat, maar dat u niet zeker bent (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u, ondanks het feit dat u gedurende 11 dagen bij uw tante verbleef, niet uitzocht welke bende daar aanwezig is, stelt u vreemd genoeg dat het u niet interesseerde (ibid.). Vervolgens gevraagd om uit te leggen waarom het u niet interesseerde, zegt u dat u er enkel uw tante kende, dat zij ouder is en dat allemaal niet weet (CGVS, p. 15). U stelt ook dat u het niet wilde weten, dat u enkel maar banger zou worden als u zou te weten komen dat ook daar bende MS13 zat en dat het niet uitmaakte welke bende daar zat (ibid.). Gevraagd of u niet bang was dat de reisbewegingen van u en uw broer die u kwam halen om de vliegtickets te kopen en uw ouders die de dag na u ook bij uw tante kwamen onderduiken de aandacht van de bendeleden zou trekken, stelt u wederom dat u er toen niet echt mee bezig was en dat u zich onherkenbaar vermomde toen u de tickets ging kopen en dat uw ouders niet buiten kwamen toen ze bij uw tante zaten (CGVS, p. 15-16). Nochtans had u eerder zelf ook verklaard dat er in El Salvador op elke straathoek en in elk steegje bendeleden op de uitkijk staan om de mensen te observeren (CGVS, p. 7). Het komt dan ook bijzonder vreemd over dat u enerzijds verklaart nergens in El Salvador nog terecht te kunnen omdat El Secco u gemeld heeft bij de bendeleiders en u op een lijst staat waardoor u eender waar in El Salvador gevonden zou kunnen worden (CGVS, p. 10), maar anderzijds niet weet welke bende aanwezig is in de kolonie waar u onderduikt en dat bovendien niet eens probeert te weten te komen, omdat het u niet interesseerde. Uw onwetendheid en desinteresse op dit vlak valt niet te rijmen met uw vrees voor vervolging door bende MS13 en ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Tevens legt u tegenstrijdige verklaringen af over de verblijfplaats van uw ouders. Bij de DVZ verklaarde u in augustus 2020 dat uw ouders in Jardines De La Sabana, Ciudad Merliot wonen (DVZ, Verklaring DVZ, p. 7, vraag 13). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS bevestigt u dit adres als de woonplaats van uw ouders (CGVS, p. 4). Later verklaart u echter dat uw ouders na uw aanvaring met El Secco op 30 januari 2020 ook zijn ondergedoken bij uw tante en een week later bij uw broer zijn gaan wonen, waar ze op heden nog steeds wonen (CGVS, p. 5). U slaagt er niet in een verklaring te bieden voor deze tegenstrijdige uitspraken. Zo stelt u dat uw verklaringen voor de DVZ niet kloppen en dat dit een verheldering was die u wilde aanbrengen (CGVS, p. 19). Aangezien u, toen u gevraagd werd of u opmerkingen had bij uw interview op DVZ, niet verwees naar het adres van uw ouders hoewel u wel andere wijzingen aan uw verklaringen aanbracht, kan deze uitleg de tegenstrijdige uitspraken over de verblijfplaats van uw ouders niet verklaren (CGVS, p. 3). Bovendien hebt u het adres van uw ouders, toen u ernaar werd gevraagd, voor het CGVS dus aanvankelijk bevestigd (CGVS, p. 4). Daarenboven wordt in verband hiermee opgemerkt dat het vreemd en ongeloofwaardig is dat u niet weet welke bende er actief is in de kolonie waar uw broer en ouders wonen (CGVS, p. 18). U stelt dat er, net als in elke gemeente in El Salvador, zeker een bende actief is, hetzij MS13, bende 18 of bende Mao Mao (ibid.). Gelet op uw eigen verklaringen dat uw ouders door uw probleem ook in gevaar zijn en hun huis moesten ontvluchten, is het niet geloofwaardig dat u niet zou weten welke bende de plak zwaait in de regio waar zij zich hebben gevestigd. Het gegeven dat u dergelijke tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de huidige woonplaats van uw ouders ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van de problemen die u en uw ouders vrezen met bende MS13.

Verder wordt opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de dreigberichten die bende MS13 na uw vertrek naar u zou hebben gestuurd. In januari 2021 – u was al bijna een jaar in België – ontdekte u dat er dreigberichten naar u waren gestuurd toen uw moeder uw simkaart, die u had achtergelaten in El Salvador, in haar GSM stak. Zij ontving toen diverse dreigberichten die, volgens uw verklaringen, op verschillende data naar u verstuurd waren (CGVS, p. 8 en 16, punt 152). Op de screenshots van de dreigberichten staan inderdaad verschillende data uit 2020 vermeld boven de ontvangen berichten. Uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd blijkt dat de weergegeven datum en tijd bij sms-berichten via het Android-besturingssysteem de datum en tijd van ontvangst zijn. In dit geval zou de tijdsaanduiding voor alle berichten dan ook januari 2021 moeten zijn (doc. 7). Bovendien blijkt uit informatie dat operatoren smsberichten die niet meteen afgeleverd worden slechts beperkte tijd (tussen enkele dagen en een week) toch nog proberen te verzenden. Daarna verwijderen zij die en gaan ze verloren. De berichten zouden tussen 28 februari en 3 juni 2020

verzonden zijn. Dat u deze berichten in januari 2021 nog zou ontvangen komt in het licht van de beschikbare informatie weinig waarschijnlijk over.

Daarnaast is het vreemd en ongeloofwaardig dat de bendeleden u pas eind februari 2020 een eerste keer een bericht zouden nadat u al op 31 januari 2020 de eerste betaling van de renta had gemist. U verklaart dit door te stellen dat zij er even over gedaan hebben om uw nummer te vinden (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom ze u in juni 2020 nog berichten zouden sturen, hoewel u in februari het land al had verlaten, verklaart u dat zij denken dat u nog in het land bent (CGVS, p. 17, punt 157). Nochtans had u eerder al verklaard dat de bendeleden alles over u weten (CGVS, p. 5). Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat de bende sneller op de hoogte zouden zijn van uw telefoonnummer en van het feit dat u El Salvador verlaten hebt.

Op basis van al het bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u uw afpersing door El Secco en zijn bende MS13 niet geloofwaardig hebt gemaakt. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bende gerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen enkel uw identiteit en nationaliteit staven, gegevens die niet onmiddellijk ter discussie staan in deze beslissing. In verband met het attest van uw werkgever en uw ontslagbrief dient dan weer te worden opgemerkt dat ook uw tewerkstelling bij Urbanico en uw ontslag daar niet worden betwist. Wat betreft uw ontslagbrief wordt daarenboven opgemerkt dat de redenen voor het ontslag die u hierin geeft, berusten op uw eigen verklaringen. Dit document kan dan ook bezwaarlijk worden gebruikt om de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Het verhuurcontract van het huis van uw ouders kan enkel staven dat zij hun huis ondertussen

verhuren, hetgeen evenmin ter discussie staat in deze beslissing. Uit uw vliegtickets en het betaalbewijs daarvan kan dan weer enkel worden opgemaakt dat u in februari 2020 vliegtickets hebt gekocht en vanuit El Salvador via Spanje naar België bent gereisd, gegevens die evenmin worden betwist in deze beslissing. Wat betreft de screenshot van een nieuwsbericht op sociale media van Radio YSKL over de verdwijning van Y.E.T.(...) dient te worden opgemerkt dat hieruit niets kan worden afgeleid over wat er met haar is gebeurd of hoe deze persoon verband houdt met uw persoon en uw verklaarde problemen. In verband met al deze documenten dient ten slotte nog te worden benadrukt dat documenten enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas te ondersteunen, op zichzelf kunnen zij de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in

aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A, §2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster laat gelden dat de bedreigingen hebben plaatsgevonden in een context van een erge onveilige situatie in haar land van herkomst, wegens de activiteiten van verschillende criminele bendes. Zij argumenteert dat de door haar aangevoerde problemen wel degelijk vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, op basis van de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ dan wel ‘sociale groep’.

Zij benadrukt dat El Salvador op de lijst staat van de gevaarlijkste staten ter wereld en verwijst hiertoe naar landeninformatie. Tevens haalt zij de risicoprofielen aan die door bendes kunnen worden gevisseerd, waaronder jongeren, vrouwen en jonge kinderen, en Salvadoranen die terugkeren uit het buitenland. Zij stelt ook dat verschillende bronnen getuigen van de onmogelijkheid van de Salvadoraanse autoriteiten om hun burgers te beschermen tegen de criminele bendes.

Verder wijst verzoekster erop dat in Spanje sinds 2017 de slachtoffers van geweld van bendeleden automatisch worden erkend als vluchteling omdat de Salvadoraanse overheden niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door bendes. Zij verwijst in dit verband naar de COI Focus van 15 juli 2019, p. 6.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 tot 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador gaat zij niet akkoord met de gedane analyse in de bestreden beslissing. Zij betoogt: *“De COI Focus « Salvador - Situation sécuritaire » van 15 juli 2019 vermeldt een « niveau van geweld dat gelijk is aan of hoger is dan het niveau dat wordt aangetroffen in door conflicten getroffen landen », een « wijdverbreid geweld », een geweld dat « de drempel van een gewapend conflict » bereikt, een « gewapend conflict met lage intensiteit » en « een situatie van algemeen geweld ».”*

Er worden geen stukken gevoegd ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster verklaart dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador moet vrezen voor haar leven omdat zij de afpersing die El Secco, een bendelid van Mara Salvatrucha (hierna MS-13), haar heeft opgelegd niet heeft betaald.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”; “Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”; “Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reële risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reële risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

4.3. Verzoekster legt in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten neer die betrekking hebben op haar persoonsgegevens, met name haar paspoort en identiteitskaart (AD CGVS, map met documenten), die hier niet ter discussie staan.

Hetzelfde geldt voor het attest van haar werkgever en haar ontslagbrief die enkel haar tewerkstelling en ontslag bij Urbanico bevestigen. Wat betreft haar ontslagbrief merkt de commissaris-generaal nog terecht dat de redenen voor haar ontslag die zij hierin geeft, enkel op haar eigen verklaringen berusten. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich ook werkelijk hebben voorgedaan.

Het verhuurcontract van het huis van verzoeksters ouders toont enkel aan dat zij hun huis ondertussen verhuren, hetgeen hier evenmin ter discussie staat.

Uit verzoeksters vliegtickets en het betaalbewijs daarvan kan dan weer enkel worden opgemaakt dat zij in februari 2020 vliegtickets heeft gekocht en vanuit El Salvador via Spanje naar België is gereisd. Ook deze gegevens worden niet betwist.

De screenshot van een nieuwsbericht op sociale media van Radio YSKL over de verdwijning van Y.E.T., heeft geen betrekking op verzoeksters persoonlijke situatie. Er kan niet worden afgeleid hoe deze persoon verband houdt met verzoekster en haar beweerdde problemen, zodat het niet volstaat om aan te tonen dat zij nood heeft aan internationale bescherming. Verzoekster moet dit individueel en in concreto aannemelijk maken.

De dreigberichten die verzoekster via sms heeft gekregen, waarvan zij screenshots neerlegt, zijn niet afkomstig van een objectieve bron. Dergelijke conversaties kunnen verder eenvoudig geënceneerd en gemanipuleerd worden en bieden aldus geen garantie over de authenticiteit van wat wordt besproken noch over de identiteit van de sprekers.

Verder bemerkt de commissaris-generaal hierover nog terdege: *“In januari 2021 – u was al bijna een jaar in België – ontdekte u dat er dreigberichten naar u waren gestuurd toen uw moeder uw simkaart, die u had achtergelaten in El Salvador, in haar GSM stak. Zij ontving toen diverse dreigberichten die, volgens uw verklaringen, op verschillende data naar u verstuurd waren (CGVS, p. 8 en 16, punt 152). Op de screenshots van de dreigberichten staan inderdaad verschillende data uit 2020 vermeld boven de ontvangen berichten. Uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd blijkt dat de weergegeven datum en tijd bij sms-berichten via het Android-besturingssysteem de datum en tijd van ontvangst zijn. In dit geval zou de tijdsaanduiding voor alle berichten dan ook januari 2021 moeten zijn (doc. 7). Bovendien blijkt uit informatie dat operatoren smsberichten die niet meteen afgeleverd worden slechts beperkte tijd (tussen enkele dagen en een week) toch nog proberen te verzenden. Daarna verwijderen zij die en gaan ze verloren. De berichten zouden tussen 28 februari en 3 juni 2020 verzonden zijn. Dat u deze berichten in januari 2021 nog zou ontvangen komt in het licht van de beschikbare informatie weinig waarschijnlijk over.”* In tegenstelling tot wat verzoekster in voorliggend verzoekschrift opwerpt, bevat het administratief dossier wel degelijk de nodige informatie waaruit voorgaande vaststellingen blijken, namelijk in de map met documenten als toevoeging aan het document nr. 7 m.b.t. de dreigberichten. Om deze redenen kan aan deze dreigberichten maar een heel beperkte bewijswaarde worden toegekend.

Hoewel verzoekster een inspanning heeft gedaan om haar verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Er wordt daarom verder nagaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

4.4. De commissaris-generaal besluit op basis van de verklaringen van verzoekster dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerdde gebeurtenissen die voor haar de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. Hij stelt onder meer vast dat (i) verzoeksters gebrek aan kennis en doorleefdheid ernstig doet twijfelen aan haar verklaringen dat zij leefde in een gebied dat door een bende werd gecontroleerd, (ii) haar verklaringen met betrekking tot de reden van haar afpersing door El Secco niet aannemelijk zijn en op bepaalde punten tegenstrijdig, (iii) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat zij deed nadat zij door El Secco op 30 januari 2020 werd bedreigd, (iv) het niet geloofwaardig is dat zij onderduikt bij haar tante zonder te weten welke bende in deze wijk aanwezig is, en (v) het niet aannemelijk is dat de bendeleden haar pas eind februari 2020 een eerste keer een bericht zouden laten, terwijl zij al op 31 januari 2020 de eerste betaling van de renta had gemist.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er geen geloof kan gehecht worden aan het vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

4.5. Verzoekster bevestigt dat zij in een gebied woonde waar de bende MS-13 aanwezig is en meent dat het enkele feit dat zij onbekend is met de namen en adressen van de bendeleden die in haar buurt actief zijn, niet volstaat om haar afkomst uit de buurt in twijfel te trekken.

Dit verweer overtuigt allerminst. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat bendes het dagelijkse leven van de bewoners van de gebieden die ze beheersen, controleren, onder meer door het opleggen van gedragscodes (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 9-11). Verzoekster geeft zelf aan dat de aanwezigheid van MS-13, sinds drie jaar, in de omgeving gekend is en bendeleden *“op elke straathoek en elke steeg aanwezig zijn om de mensen te observeren”* (NPO, p. 7). In deze optiek is het dan ook niet geloofwaardig dat zij, zoals de commissaris-generaal terecht stelt, naast El Secco, het bendelid dat haar bedreigde en afperste, geen enkele andere naam of bijnaam van een bendelid van MS-13 kende en niet kon aangeven wie ze zijn, hoe oud ze zijn en waar ze wonen (NPO, p. 7-8).

De commissaris-generaal bemerkt voorts: *“Gevraagd hoe u weet tot waar het territorium van MS in uw buurt reikt, stelt u dat u dit weet van uw burens of mensen die door de bende werden afgeperst (CGVS, p. 7). Nochtans blijkt u amper twee mensen uit uw buurt te kennen die werden afgeperst: I.D.C.(...), een vriendin met een schoonheidssalon die tot op heden renta betaalt en Y.(...), een buurvrouw met een fastfoodzaakje waarvan u zich de familienaam niet herinnert en die na uw aankomst in België, rond maart 2021, zou zijn ontvoerd (CGVS, p. 7 en 13). U kent niemand die net als u geen eigen zaak had en toch werd afgeperst (CGVS, p. 13). Bovendien zijn uw verklaringen over de impact van deze bende op uw dagelijks leven niet doorleefd. Hiernaar gevraagd, komt u immers niet verder dan te stellen dat u bang was om het slachtoffer te worden van vrouwenmoord (CGVS, p. 8).”*

Door louter te volharden en de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal tegen te spreken, brengt zij geen concrete elementen aan die die hier anders over doen denken. Aangezien verzoekster verklaart dat haar wijk door de bende MS-13 wordt gecontroleerd en dat zij door deze bende wordt vervolgd, mag er redelijkerwijze worden verondersteld dat haar kennis over deze bende uitgebreider is en dat haar verklaringen over het leven onder deze bende meer doorleefd zijn. Dat zij stelt dat zij niet bij de bende betrokken was, doet hieraan geen afbreuk, gelet op de beschikbare landeninformatie. De commissaris-generaal stelt terecht dat verzoeksters gebrek aan kennis en doorleefdheid ernstig doet twifelen aan haar verklaringen dat zij leefde in een gebied dat door een bende wordt gecontroleerd.

4.6. Eveneens kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster door het bendelid pas op 30 januari 2020 werd gevisieerd voor het betalen van renta.

Verzoekster gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud aan dat hij haar had gekozen omdat zij van werk was veranderd en als gevolg daarvan een andere, recentere, auto had kunnen kopen (NPO, p. 12). Ook de informatie die zij in het verzoekschrift citeert, vermeldt dat alle personen die een uiterlijk teken van rijkdom vertonen, zoals het hebben van een auto, eigendom, winkel, het risico lopen om het doelwit te worden van afpersing door leden van criminele bendes. Luidens verzoeksters verklaringen had zij deze auto echter reeds in 2018 in haar bezit zodat zij met voorgaand betoog nog steeds niet aannemelijk maakt dat El Secco haar pas in januari 2020 zou hebben benaderd voor het betalen van renta.

Verzoekster repliceert in het verzoekschrift dat de bendeleden van MS-13 pas na enige tijd op de hoogte kwamen van haar verbeterde financiële situatie, maar kan in haar verweer allerminst worden gevolgd. Gelet op de sociale controle die zij in de wijk waar verzoekster beweert te wonen, uitoefenen (NPO, p. 7-8) en aangezien zij zelf verklaarde dat El Secco haar al langer observeerde en zij hem af en toe in de buurt van haar auto zag (NPO, p. 12-13), kan niet worden aangenomen dat deze nieuwe auto, en bijgevolg de verandering van haar financiële status, twee jaar lang onopgemerkt is gebleven voor de bendeleden of dat zij zo lang zouden wachten om haar af te persen.

Bovendien legt verzoekster tegenstrijdige verklaringen of over het tijdstip waarop zij van job veranderde en deze auto aankocht. De bestreden beslissing duidt op goede grond aan: *“Zo stelt u enerzijds dat u de auto had gekocht met het salaris dat u kreeg van uw nieuwe baan, maar verklaart u anderzijds dat u de nieuwe wagen aanschafte tussen maart en april 2018 hoewel u pas in augustus van dat jaar met uw*

nieuwe job startte (ibid.).” Verzoekster wijt deze “*chronologische verwarring*” aan het lange tijdsverloop en aan de stress tijdens het persoonlijk onderhoud, maar overtuigt niet.

Aangezien de het veranderen van job en de aankoop van de nieuwe wagen die ermee gepaard ging, essentiële elementen betreffen van het vluchtrelaas en de directe aanleiding vormden voor verzoeksters beweerde afpersing door MS-13, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij hierover eensluidende verklaringen aflegt en deze feiten correct in de tijd kan situeren, ongeacht het gegeven dat deze gebeurtenissen enige tijd geleden hebben plaatsgevonden. De vaststelling dat verzoekster verklaarde dat zij de nieuwe wagen aanschafte tussen maart en april 2018 met het salaris van haar nieuwe job terwijl zij pas in augustus van dat jaar met haar nieuwe job startte, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid ervan.

Voorts wijst de Raad erop dat elk gehoorgesprek stress met zich meebrengt, hetgeen geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen en de redelijke verwachting dat een verzoeker, ondanks de stress, bij machte is om coherente verklaringen af te leggen.

Het gegeven dat verzoekster hier niet toe in staat is en ongeloofwaardige alsook tegenstrijdige verklaringen aflegt over de reden waarom zij werd afgeperst, ondergraaft de geloofwaardigheid van haar verklaringen in verband met haar afpersing.

4.7. Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden over wat verzoekster deed nadat zij door deze man op 30 januari 2020 werd bedreigd, komt zij in haar verzoekschrift niet verder dan haar verklaringen te bevestigen zoals voor het CGVS afgelegd en herhaalt zij dat zij deze fout in de bij de Dienst Vreemdelingenzaken opgetekende vragenlijst bij aanvang van het gehoor onmiddellijk corrigeerde.

De commissaris-generaal oordeelde hierover reeds: *“Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS meldt u dat uw verklaringen hierover zoals die door de DVZ werden genoteerd, verkeerd werden genoteerd (CGVS, p. 3). Volgens uw verklaringen zoals die door de DVZ werden opgetekend, ging u na het incident wel degelijk naar huis (DVZ, Vragenlijst CGVS, punt 3.5) maar u stelt voor het CGVS meermaals dat u meteen na uw aanvaring met El Secco in uw auto bent gestapt en naar uw tante Blanca in Santa Teresa bent vertrokken (CGVS, p. 3, 5, 10 en 11). U stelt dat u uit angst niet meer naar huis bent teruggekeerd (CGVS, p. 5). Erop gewezen dat het toch om een aanzienlijk inhoudelijk verschil gaat, wordt u gevraagd waarom u denkt dat dit verkeerd vertaald werd. U antwoordt het niet te weten en oppert dat de tolk u op dat moment misschien niet goed heeft begrepen (CGVS, p. 3). U bevestigt nochtans wel dat u de tolk goed verstond en uw verklaringen op het einde aan u werden voorgelezen (ibid.). Dat het hier om een fout van de tolk gaat is aldus niet overtuigend. Zeker gezien u er bij de DVZ nog aan toevoegt dat u naar huis ging én er met uw ouders over gesproken hebt. “[...] Ik ben dan naar huis gegaan. Ik heb daar met mijn ouders over gesproken.*

Mijn vader gaf mij de raad om onder te duiken en het land te verlaten. Ik ben dan bijna 2 weken ondergedoken bij een zus van mijn vader ... (DVZ, Vragenlijst CGVS, punt 3. 5).” Deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op DVZ enerzijds en uw verklaringen op het CGVS anderzijds ondermijnt bijgevolg verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met El Secco.”

Door louter te volharden in haar verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS en eerder afgelegde verklaringen te herhalen, slaagt zij er niet in hier een ander licht op te werpen. Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Verzoekster stelt nog dat de vraag of zij al dan niet naar haar huis is gegaan alvorens naar het huis van haar tante te gaan, in wezen irrelevant is. Het hoeft evenwel geen betoog dat wanneer verzoekster hierover geen eensluidende verklaringen weet af te leggen, dit een indicatie is dat de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven, namelijk de beweerde afpersing door El Secco, niet op waarheid berusten.

4.8. Haar onwetendheid en desinteresse over welke bende in de wijk van haar tante aanwezig was, tracht verzoekster te vergoelijken door te stellen dat het haar prioriteit was om haar eigen wijk te verlaten en zij bij haar tante de hele tijd ondergedoken leefde. Verzoekster kan echter niet worden gevolgd.

Uit de COI Focus van 12 oktober 2020 blijkt dat de territoriale controle van de bendes in El Salvador – en de daaruit volgende restricties – wordt gegarandeerd door hun uitgebreid netwerk. Bendes hebben volgens de NACLA (North American Congress on Latin-America) de capaciteit om via communicatie en bewaking mensen vrijwel overal in het land te kunnen traceren. Personen die verhuizen naar een zone gecontroleerd door een rivaliserende bende, riskeren bovendien de toegang te worden ontzegd, of zelfs

om te worden geslagen of vermoord, omdat hun verhuis wordt gezien als ontrouw ten aanzien van de bende uit hun zone van herkomst (COI Focus 2020, p. 39).

Gelet op het risico alsnog gevonden te worden door de MS-13, dan wel door een rivaliserende bende te worden bedreigd, is het allerminst geloofwaardig dat verzoekster nooit heeft uitgezocht welke bende in de wijk van haar tante aanwezig is. Nochtans verbleef zij er gedurende elf dagen. Verzoekster verklaarde zelf dat er in El Salvador op elke straathoek en in elk steegje bendeleden op de uitkijk staan om de mensen te observeren (NPO, p. 7). Het komt dan weinig aannemelijk over dat zij enerzijds verklaart nergens in El Salvador nog terecht te kunnen omdat El Secco haar heeft gemeld bij de bendeleiders en zij op een lijst staat waardoor zij eender waar in El Salvador zou kunnen worden gevonden (NPO, p. 10), maar anderzijds niet weet welke bende aanwezig is in de kolonie waar zij onderduikt en dat bovendien niet eens probeert te weten te komen, *“omdat het haar niet interesseerde”*. De bewering dat zij er gedurende deze gehele periode ondergedoken leefde, biedt geen verschoning voor de manifeste desinteresse die zij hierover tentoonspreidt en ondermijnt verder haar beweerde vrees voor vervolging door de bende MS-13.

4.9. Verder acht de commissaris-generaal het niet geloofwaardig dat de bendeleden verzoekster pas eind februari 2020 een eerste keer een bericht zouden laten, terwijl zij al op 31 januari 2020 de eerste betaling van de renta had gemist. Door louter te stellen dat de termijn van een maand niet onredelijk lijkt, brengt verzoekster geen concrete elementen of dwingende argumenten bij die hier ander over doen denken.

De Raad herinnert eraan dat uit haar eigen verklaringen en de beschikbare landeninformatie is gebleken dat bendeleden, en niet in het minst die van de MS-13, over het algemeen meer doortastend en agressief zijn in hun manier van aanpak, zeker indien zij worden genegeerd in hun eisen. Hoe langer de wanbetaling duurt, hoe groter het risico wordt voor de betrokkene, wat uiteindelijk leidt tot expliciete bedreigingen die zich ook kunnen uitbreiden tot familieleden. Geweld wordt geenszins geschuwd en het niet betalen kan leiden tot moord (UNHCR Guidelines, p. 31; COI Focus 12 oktober 2020, p. 16). In deze optiek komt het maandlang stilzwijgen door de bendeleden allesbehalve realistisch en geloofwaardig over en valt dit niet te rijmen met hun eerdere doodsbedreiging (NPO, p. 12).

Verzoekster brengt geen elementen bij die hier alsnog een ander licht op werpen. De commissaris-generaal kon dan ook terecht de nodige vraagtekens plaatsen bij de beweerde handelwijze van de bendeleden (zie in deze zin EASO, Judicial analysis ‘Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System’, 2018, p. 76).

4.10. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat aan verzoeksters vluchtrelaas geen ernstig geloof kan worden gehecht en dat haar algemene geloofwaardigheid niet is komen vast te staan. Verzoekster slaagt er niet in de concrete problemen die zij zou hebben aannemelijk te maken.

Verzoeksters kritiek op de overige motieven in de bestreden beslissing, betreft overvloedige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoeksters kritiek hierop dient in deze dan ook niet verder te worden besproken.

In tegenstelling tot wat zij beweert, volgt uit wat voorafgaat dat de aannemelijkheid (plausibiliteit) van haar verklaringen werd beoordeeld in het licht van specifieke en algemene objectieve landeninformatie (zie EASO, Judicial analysis ‘Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System’, 2018, p. 76). Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de vaststellingen met betrekking tot de onaannemelijkheid van haar verklaringen zouden zijn gebaseerd op zuivere speculatie, losse vermoedens, vooroordelen of intuïtieve elementen.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Nu aan haar voorgehouden problemen met MS-13 geen geloof kan worden gehecht, maakt zij niet aannemelijk dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees heeft of een reëel risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Verzoekster brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer door bendeleden zal worden vervolgd of gevisieerd en die een nood aan bescherming aannemelijk maken.

Het aangekaarte geweld tegen vrouwen in El Salvador, is louter algemeen van aard en volstaat niet om een individueel en objectief risico vast te stellen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoekster in gebreke blijft nu zij niet verder komt dan het poneren van het lopen van een dergelijk risico. De Raad benadrukt dat beschermingsverzoeken van vrouwen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht doch dat uit de landeninformatie niet blijkt alle vrouwen in El Salvador een groep vormen die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen (COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 19-20). Zoals in de UNHCR-richtlijnen zelf wordt benadrukt, is het risico afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, in casu het specifiek profiel of specifieke omstandigheden (p. 36-37). Een loutere verwijzing naar het enkele feit dat zij een vrouw is, volstaat dan ook niet om een individueel en objectief risico vast te stellen. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die er op wijzen dat zij omwille van een specifiek profiel of omwille specifieke omstandigheden als vrouw een bijzonder hoog risico loopt.

4.11. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Daarbij stippen verschillende bronnen aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25).

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar in de COI Focus van 13 juli 2021 wordt verwezen, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bende geweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18). Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoeksters beweerde problemen met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor haar vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om

opnieuw te worden geïdendeerd door bendeleden, laat staan dat haar vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven of dat zij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoekster zo lang in België heeft verbleven dat zij niet meer bekend zou zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

4.12. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters betoog dat haar vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel 'sociale groep', valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat zij in El Salvador geen bescherming kan krijgen

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging

noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie, met name de COI Focus van 15 juli 2019, is verouderd ten opzichte van de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

6. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat er goede redenen zijn om te stellen dat er geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat verzoekster heden dreigt te worden vervolgd of geviséerd bij terugkeer naar El Salvador. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

7. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Hetzelfde geldt voor artikel 4 van het Handvest. Verder heeft verzoekster gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad. Artikel 13 van het EVRM is dan ook niet geschonden.

Wat betreft de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, geeft verzoekster niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht zodat de aangevoerde schendingen dan ook niet dienstig zijn. Hetzelfde geldt voor artikelen 1 tot en met 3 van het Handvest.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft verzoeksters beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Verzoekster toont niet aan dat zij niet afdoende werd gehoord waardoor haar de mogelijkheid werd ontnomen om zich zodanig te verweren dat de besluitvorming inzake haar verzoek om internationale bescherming een andere afloop had kunnen hebben. Een schending van artikel 41 van het Handvest blijkt niet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES